

ואינה דומה לאשת ישראל כלל, ואין לומר שמתוך שיבוא עליה
יבוא אף על אשת איש ישראלית. ואידך – ורב דימי, הסובר שגזרו
משום אשת איש, טעמו דנשיהו ודאי לא מיפקרי – שאין גוים
נותנים לנשיהם לנהוג בהפקרות והרי הן מיוחדות לבעליהן
ודומות לאשת איש שבישראל.
הגמרא מביאה הלכות מדיני הקנאים הפוגעים בבעל ארמית:
אמר רב חסדא, הקא לימלך – לשאלו בבית דין, הנה פלוני בועל
גויה, האלך ואהרגנו, אין מורין לו שיהרגנו, שלא נאמרה הלכה זו
אלא למקנא מעצמו ואינו נמלך. איתמר נמי אמר רב רב רב רב
אמר רבי יוחנן, הקא לימלך אין מורין לו, ולא עוד אלא שאם פירש
זמרי מהאשה והרגו פנחס, נהרג עליו כרוצח, משום שלא נאמרה
הלכה זו אלא בשעת המעשה. ועוד, שאם נהפך זמרי והרגו לפנחס
אף שלא פירש מהאשה, אין נהרג עליו כרוצח, שהרי פנחס וזרעו
הוא, מפני שאין עליו חיוב להרוג את זמרי אלא רשות בלבד,
ומותר לזמרי להציל את עצמו בנפשו של הרודף.
הגמרא מאריכה בתיאור המעשה של זמרי ופנחס: אחרי שחטאו
ישראל בשיטים בבנות מואב ונצמדו לבעל פעור, נאמר למשה
להרוג את החוטאים. כתוב בהמשך (שם כה ה) ויאמר משה אל
שופטי ישראל וגו' הרגו איש אנשיו הנצמדים לבעל פעור. כיון
ששמעו החוטאים שיעשו בהם כך, הלך שבטו של שמעון אצל זמרי
בן שלום, והוא שלומיאל בן צורישדי נשיא שבטם, אמרו לו, הן
דינו אותנו בדיני נפשות, ואתה יושב ושותק. מה עשה, עמד ויפיק
עשרים וארבעה אלף מישראל מבני שבטו, והלך אצל קנזי בת צור
מלך מדין, אמר לה, השמיעי לי לתשמיש, אמרה לו, בת מלך אני
וכן צוה לי אבי, לא תשמיעי אלא לגדול שבביתם, כלומר למשה. אמר
לה זמרי, אף הוא וזמרי נשיא שבטו הוא, ולא עוד אלא שהוא גדול
מבניו וממשהו, שהוא שני לבטן, שזמרי משבט שמעון והוא הבן
השני של יעקב, והוא – משה שבא משבט לוי שלישי לבטן.
הסכימה לו. תפשה בבגדיוה וחיבה אצל משה, אמר לו למשה,
כן עמכם, זו אביה או מורתה, ואם תאמר אביה, בת יתרו שום
היא מדינית מי התירה לך. הכניסה לתוך אהל ובא עליה. נתעלמה
מבניו – ממש הלכה שנאמרה לו בסיני שהבעל ארמית קנאים
פוגעים בו, נעו פולם בביתה לפי שנתרפו ידי משה וידי צדיקים
שעמו באותה שעה, והיו דבתיב (במדבר כה ה) והמה בוכים פתח
אהל מועד.
ובתיב (שם כה ה) ויצא פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן ונקם מתוך
העדה ונקח רמח בידו, מה ראה, אמר רב, ראה מעשה ונזכר הלכה,
אמר לו פנחס למשה, אחי אבי אבא, לא כך לימדתני בדרתך מחר
סיני, הבעל ארמית קנאין פוגעין בו. אמר לו, קרינא דאינרמא איהו
ליהוי פרוניקא – המקריא את אגרתו של מלך, הוא יהיה השליח
לקיים את הכתוב בה, כלומר כיון שאתה נזכרת מזה הלכה, לך
ראוי לקיימה.
פירושים נוספים ליצרא פנחס: ושמאל אמר, ראה (ונזכר) מה
שכתוב (משלי כא ל) אין חכמה ואין תבונה ואין עצה נגד ה', כל
מקום שיש חילול השם אין חולקין בבוד לרב, לפיכך הלך פנחס
והרג את זמרי, ואף שהיא כחוראת הלכה בפני משה רבו, לא
המתין פנחס ליטול, כדי שלא יראו הרואים וילמדו להתיר גויה.
רבי יצחק אמר בשם רבי אלעזר, ראה שבא מלך ואישיות פנחס,
והזדרז להרוג את זמרי כדי שיתעצר המגפה.
הגמרא ממשיכה לדורש: ויצא פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן
ונקם מתוך העדה ונקח רמח בידו, הרי שעד עכשיו לא היה בידו,
מיכן שאין נקנסין בכלי זין לבית המדרש. ממשיכה הגמרא: שלח
שננה – הברול שבראש העץ של רומח והניחה באונקלו –
במלבושו, וקחה

אם לא פגעו בו קנאין, מהו אינשיה רב לנמריה – שכח רב מה
שלמד מרבו בדבר זה. אקריהו לרב פנחס פחלמיה – הקריאו לרב
כהנא בחלום (מלאכי ב יא) בנדה יהודה ותועבה נעשתה בישראל
ובירושלים כי חלל יהודה קדש ה' אשר אהב ובעל בת אל נכר, אתה
– בא לפני רב ואמר ליה, הכי אקרינו – כך הקריאו לי. אדבריה רב
לנמריה – נזכר רב את משנתו, בנדה יהודה, זו עבודת בוכבים, וכן
הוא אומר (ירמיהו ג ב) אכן בנדה אשה מרעה [כן] בנדהם בי בית
ישראל ואמר ה', הרי שעבודת בוכבים מכונה בשם 'בגידה'.
ותועבה נעשתה בישראל ובירושלים זה משכב זכור, וכן הוא אומר
במקום אחר וקורא למשכב זכור 'תועבה', ואת זכר לא תשכב
משכבי אשה תועבה היא' (ויקרא יח כב). כי חלל יהודה קדש ה' זו
זונה, וכן הוא אומר (ירמיהו כג) לא (יהיה קדש) ותהיה קדשה מבנות
ישראל, שאשה פנויה המופקרת לזנות נקראת 'קדשה' לפי
שמחללת את קדושתה. ובעל בת אל נכר זה הקא על הבותית
והגויה. ובתיב בתיב – וכתוב אחריו (מלאכי ב יב) מהו עונשו של בא
על הגויה. בתיב ה' לאיש אשר יעשה ער ועונה (מלאכי) [מאחלי]
יעקב ומניש מנחה לח' צבאות, שאם תלמיד חכם הוא, לא יהיה לו
ער בכתבים – בן הריף להבין ולהורות, ועונה תלמידים – בן
שמישים כהלכה לתלמידים, ואם כהן הוא, לא יהיה לו בן מניש
מנחה לח' צבאות. ועונש זה, שלא ייזו לו בנים טובים, בא בנוסף
לכך שהוא עצמו בכרת.
דרשה נוספת של רבי חייא בן אביוה: אמר רבי חייא בר אביוה,
כתוב על גלגלתו של יהוסיקים, ואת ועוד אחרת, כלומר נקמה זאת
נעשתה בו שמת ולא בא לקבורה, ועוד נקמה אחרת תיעשה בו.
מספרת הגמרא: וקינו וסבון דרבי פרידא, והוא רבי חייא בר
אביוה, אשבת ההוא גולגלתא דתות שריא – מצא אותה גולגלת
שהיתה מושלכת בשערי ירושלים, והנה כתוב עליוה – והיה כתוב
עליה, ואת ועוד אחרת. קברה, והרג נבוג – ובצבצה ויצאה
מקבורתה, קברה שוב והרג נבוג. אמר, האי גולגלתא של יהוסיקים,
דבתיב ביה (ירמיהו כב יט) 'קבורת המור יקבר סחוב והשליך מקלחא
לשערי ירושלים'. אמר לעצמו, מלכא הוא ולא אורח ארעא לבווי
הרי מלך הוא, ואין זו דרך ארץ שאני את עצמוני בבזיון,
שקלה ברכה בשריא ואותביה בסיפא, וטל את הגולגולת, כרכה
בבגדי משי והניחה בארגו בביתו. לאחר זמן אתא דביתהו הויתה
– באה אשתו ראתה גולגולת בארגו ותמהה. נפקת אמרה להו
לשיבכתהא – יצאה וסיפרה לשכנותיה. אמר לה האי דאיתתא
קמיתא היא ולא קא מנשי לה – אמרו לה, זו גולגלתה של אשתו
הראשונה, שאינה נשכחת מלבו. שנתת לתנוא וקלתה – הסיקה
תנור ושרפה את הגולגולת. כי אתה – כשבר רבי חייא בר אביוה
וראה זאת, אמר, היינו דבתיב עילוייה – זהו שהיה כתוב על
הגולגולת ואת ועוד אחרת, שהנקמה האחרת שעתידיה היתה
לבוא עליה, היא שתישרף באש.
איסורים נוספים שיש בבא על הגויה: כי אתה – כשבר רב דימי
מארץ ישראל לבלב, אמר, בית דינו של השמונאי נזיר, הקא על
הבותית חייב עליה מלקות משום נשנא – נדה, שפחה, גויה, אשת
איש, ולוקה מכות מרדות ארבע פעמים. כי אתה רבין אמר, לא
משום נשנא גזר אלא משום נשנא, כלומר נדה, שפחה, גויה, זונה,
שאם הוא כהן לוקה גם משום זונה מדרבנן, אבל משום אישות לית
לחו וילא גזרו, שאשת גוי מופקרת היא ואינה מיוחדת לבעלה

לא זו בלבד שמתבטלים הזדוונות, אלא יתירה מזה, שהם עצמם נהפכים לזכויות.

בְּאִיבָה, שְׂצִיחָה עֲלֶיהָ אֵל תִּשְׁמָעִי אֲלֵא לַגְדוֹל שְׁבָהּ, וְהִיא
נִשְׁמָעָה לִזְמִירָה. דָּבָר אַחֵר, בְּכֵן, מִשּׁוּם שֶׁאִמְרָה לְאִיבָה, בּוֹס [וְשָׁחוּט]
בִּי עַם זֶה, כְּלוֹמַר הַכְשִׁילֵם עַל יְדֵי, וְיִתְחַיִּבוּ כְּלִיה. מוֹסִיפָה הַגְמָרָה:
וְהִינוּ דְאִמְרֵי אִינְשֵׁי – וְזוֹ הָאִמְרָה עַל אֲשֶׁה הַחֲשׂוּדָה בְּנוֹת, בֵּין קִנִּי
לְאִדְרָבָה שְׂוִילָנָא מֵאִי בְּעִינָא – מִה מַּחְפֶּשֶׁת שְׂוִילָנָא בֵּין קִנִּי הָעֶרְבָה
וְהוּא מְקוֹם יְחֻדָּה, בְּהָרָה קְלִיפָה קִנְיָה – בְּתוֹךְ קְלִיפּוֹת הַקִּנְיָן שְׂוִילָנָא
מֵאִי בְּעִינָא, הֲלֵא נִפְתָּה לְאִפְתָּה – הִנְאִיפָה אֶת אִמָּהּ, כְּלוֹמַר הוֹצִיאָה
שֵׁם נִיאוֹף עַל אִמָּה, שְׂכִין שְׂוִינָתָה קוֹרָאִים אוֹתָהּ זֹנָה בֵּת זֹנָה.
הַגְמָרָה מִבְּאֵרֶת שְׁמוֹת נוֹסְפִים שְׁהִיו לִזְמִירָה: אִמְרָה רַבִּי יוֹחָנָן, הַמְּשָׁה
שְׁמוֹת יֵשׁ לוֹ, א. וְרַבִּי, ב. וְכֵן כְּלוֹא, ג. וְשָׁאוּל, ד. וְכֵן הַכְּנַעֲנִית ה.
וְשְׁלֹמִיאל בֶּן צוּרִי שִׁדְיָה, וּמְדוּעַ נִקְרָא בְּשֵׁמוֹת אֵלֶּה, וְרַבִּי, עַל שֶׁנֶּעֱשָׂה
בְּבִיצָה הַמְּוֹדָת מְרֻב בַּעֲלִילוֹת. בֶּן כְּלוֹא, עַל שֶׁהִסְלִיא – גֵּרָם שִׁיכּוֹר
וְיִסְפְּרוּ עֲזוֹנוֹת שֶׁל מִשְׁפַּחְתּוֹ. שָׁאוּל, עַל שֶׁהִשְׁאִיל עֲצָמוֹ לְדָבָר עֲבִידָה.
בֶּן הַכְּנַעֲנִית, עַל שֶׁנֶּעֱשָׂה מַעֲשֶׂה כְּנָעַן שְׁהוּא זִימָה. וְכֵן שְׁמוֹ הָאִמְרָתִי,
שְׁלֹמִיאל בֶּן צוּרִי שִׁדְיָה שְׁמוֹ.
שְׁנִינוּ בַּמִּשְׁנָתִינוּ (לַעֲלֵל אֵס): בְּהֵן שְׁשִׁימָשׁ [עַבְדִּי בַּמִּקְדָּשׁ] בְּטוֹמָא
וְכוֹ פּוֹצְעִים אֶת מוֹחּוֹ בְּגוֹזִירִין.
הַגְמָרָה מִבְּרֵרֶת אִם חֵיב מִיתָה בִּידֵי שְׁמִים: בְּעָא מִינָה – שָׁאֵל מִמֶּנּוּ
רַב אֲחָא רַב הוֹנָא מֵרַב שִׁשְׁתִּי, בְּהֵן שְׁשִׁימָשׁ בְּטוֹמָא חֵיב מִיתָה בִּידֵי
שְׁמִים אוֹ אֵין חֵיב מִיתָה בִּידֵי שְׁמִים.
אִמְרָה לִיה, תְּנִיתוּהָ בַּמִּשְׁנָה, בְּהֵן שְׁשִׁימָשׁ בְּטוֹמָא אֵין אֲחִיו הַכְּנַעֲנִים
מְבִיאִין אוֹתוֹ לְבֵית דִּין אֶלָּא פִּירְחִי בְּהוֹנָה מוֹצִיאִין אוֹתוֹ חוּץ לְעוֹנָה
וּפּוֹצְעִין אֶת מוֹחּוֹ בְּגוֹזִירִין, וְאִי סָלָא דְעִתָּךְ מִתִּיב בִּידֵי שְׁמִים,
לִישְׁבְּקִיָּה דְלִיקְמָל – הֲלֵא יֵשׁ לְהִנְיּוֹת זִימוֹת בִּידֵי שְׁמִים. אֲלֵא מוֹכַח
שְׁאִינוּ חֵיב מִיתָה בִּידֵי שְׁמִים.
מִקְשָׁה הַגְמָרָה: אֶלָּא מֵאִי, אִינוּ חֵיב, אִם כֵּן קִשָּׁה, מִי אִיבָא מִיָּדִי
דְּרַחְמָנָא פְּטִירָה – וְכִי יֵשׁ דְּבָרִים שֶׁהַתּוֹרָה פְּטָרָה מִמֵּיתָה וְאֵינָן נִיקֻיִּם
נִיקְמָלוֹ לִיה – וְאֵינוּ נִהְרָגוּ.
הַגְמָרָה מְנַסָּה לְהוֹכִיחַ שִׁישׁ עֲבִירוֹת שֶׁהַתּוֹרָה פְּטָרָה וְאֵינָן
הוֹרְגִים: וְכִי לֹא מִצְּאֵנוּ דְּבָרִים כְּאַלֶּה, וְהִתְנַן (לַעֲלֵל אֵס) מִי שֶׁלָּקַח וְשָׁנָה
בֵּית דִּין מְבַנְּסִין אוֹתוֹ לְפִיפָה, הֲרִי לָךְ דְּרַחְמָנָא פְּטִירָה וְאֵין קְמָלִין
לִיה. דּוּחָה הַגְמָרָה: הָאִמְרָה רַבִּי יְרֵמְיָה אִמְרָה רִישׁ לְקִישׁ, כֹּאֵן בְּמִלְּקוֹת
שֶׁל בְּרִיתוֹת עֲסָקִין, דְּנִקְרָא בְּרַחְמָנָא הוּא – שֶׁהַעוֹבֵר מוֹחִיב מִיתָה
בִּידֵי שְׁמִים הוּא. וְעִדְדִין לֹא מִצְּאֵנוּ שֶׁהַתּוֹרָה פְּטָרָה מִמֵּיתָה וְאֵינָן
הוֹרְגִים.
הַגְמָרָה מְנַסָּה לְהוֹכִיחַ שׁוֹב: וְהָא גֻזַּב אֶת הַקִּשְׁתָּה, שֶׁהַקְנָאִים פּוֹגְעִים
בּו (שֵׁם). דּוּחָה הַגְמָרָה: הָאִמְרָה רַבִּי יְהוֹדָה, כֹּאֵן בְּכָלִי שְׂרַת עֲסָקִין,
שֶׁ'סָּס' הוּא אֶחָד מִהַכְּלִים שֶׁהִיוּ בַּמִּקְדָּשׁ. וְיִמְיָא חֵיב מִיתָתוֹ, לֹא
נְבֹאֵא לְרֵאשִׁית כְּבָלֵעַ אֶת הַקֶּדֶשׁ וְנָתַן (בַּמִּדְבָּר כֹּה ד), וְכִיוֹן שֶׁמִּצְּאֵנוּ רִמּוֹ
מִיתָה בַּמִּקְרָא, אֵין לְתַמּוּהָ עַל כֵּךְ שֶׁהוֹרְגִים אוֹתוֹ.
הַגְמָרָה מְנַסָּה לְהוֹכִיחַ שׁוֹב: וְהָא הַמְּקָלָל (אֵת הַקּוֹסֵם) [בְּקוֹסֵם],
שֶׁהַקְנָאִים פּוֹגְעִים בּו (שֵׁם). דּוּחָה הַגְמָרָה: הָא תִּנִּי רַב יוֹסֵף מְזוֹבֵר
בְּאִמְרָה יְבָה קוֹסֵם – אִדָּם הָעוֹשֶׂה קְסָמִים אֶת קוֹסְמוֹ, וְקוֹסְמוֹ, וְקוֹסְמוֹ,
כוֹנוֹתוֹ לְקִדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁלִפִי דַעְתּוֹ הוּא הַנּוֹתֵן קְסָמִים בְּלָבוֹ שֶׁל
הַקּוֹסֵם. דְּמִיתּוּ – שֶׁנִּרְאָה זֶה כְּמִכְרָךְ אֶת הַשֵּׁם שְׁהוּא חֵיב מִיתָה,
וְאֵין לְתַמּוּהָ שֶׁהוֹרְגִים אוֹתוֹ.
הַגְמָרָה מְנַסָּה לְהוֹכִיחַ שׁוֹב: וְהָא בּוֹעֵל אֶרְמִית, שֶׁהַקְנָאִים פּוֹגְעִים
בּו (לַעֲלֵל אֵס). דּוּחָה הַגְמָרָה: הָא אֶקְרִיָּה – הֲלֵא הִקְרִיאוּ לָרֵב בְּהֵנָּה
בְּחִלְמִית (וְבַחְלָמוֹן) פְּסוֹק הַרוֹמָנוּ עַל זֶה, וְאֶקְרִיָּה רַב לְמִטְרָה –
וּמִתּוֹךְ כֵּךְ נֹזֵכֵר רַב אֶת תְּלַמּוּדוֹ שִׁישׁ לְדִרּוֹשׁ מִשֵּׁם שְׁבוּעַל אֶרְמִית
חֵיב כֵּרֶת (בַּמִּדְבָּר לַעֲלֵל אֵס).
אִף שֶׁלֹּא מִצְּאֵנוּ הוֹכָחָה לְרַב שִׁישׁ שֶׁהַתּוֹרָה פְּטָרָה וְאֵינוּ
הוֹרְגִים, עֲדִידִין אֵל נִדְחוּ דְּבָרֵיהֶם. הַגְמָרָה מְבִיאָה רֵאשִׁי לְסִתּוֹר אֶת
דְּבָרֵיהֶם: אִתִּיבִית, שְׁנִינוּ בַּמִּשְׁנָה (וּבְחִים קִיב): הִיֹּצֵץ שִׁמּוֹן עַל מִנְחָה,
וְהַבּוֹלֵל אוֹתָהּ בְּשִׁמּוֹן, וְהַפּוֹתָת – מְפוֹרָרָה, הַמּוֹלֵל אוֹתָהּ, הַמִּנְיָה
אוֹתָהּ, הַמִּנְיָשׁ אוֹתָהּ לְמִזְבֵּחַ, וְהַמְּסַדֵּר אֶת הַשּׁוֹלֵחַן בְּלַחַם הַפָּנִים,
הַמְּסִיב אֶת הַנֶּרוֹת – מְנַקֵּה אֶת הַזֵּיכִּים שֶׁל הַמְּנֹרָה, וְהַקּוֹמֵץ מִן
הַמִּנְחָה, וְהַמְּקַבֵּל דָּמִים בְּשַׁחֲטָה הַקְרִבְנוֹת, אִם עָשָׂה אֶחָד מֵאלוּ
בְּחוּץ לַמִּקְדָּשׁ פְּטוֹר מִכֶּרֶת מִשּׁוּם שֶׁאֵינָם גִּמְרָה הַעֲבוּדָה. מִמְּשִׁיכָה
הַמִּשְׁנָה: וְאֵין תִּיכִיבֵין עֲלֵיהֶן

נִשְׁעָן וְהוֹלֵךְ עַל מְקוֹלָהּ שֶׁל הַרוֹמָנוּ, כְּלוֹמַר עַל הָעֵץ לְבָדוֹ לֹא
הִבְרֹז, כְּדִי שֶׁלֹּא יִכִּירוּ בְּנֵי שְׁבֻט שֶׁל זְמִירָה שֶׁלִּהְרֹגוֹ בָּא. וְכִיוֹן
שֶׁהִנֵּי אֶצֶל שְׁבֻטָּה שֶׁל שְׁמֵעוֹן, אִמְרָה, הִיבֵן מִצִּינוּ שֶׁשְׁבֻטָּה שֶׁל לִי גְדוֹל
מִשֵּׁל שְׁמֵעוֹן, כְּלוֹמַר אֲתָם מְפַקְרִים עֲצָמְכֶם אַחֵר בְּנוֹת מוֹאָב, וְאֵינוּ
לִמָּה לֹא אֵעֲשֶׂה כְּמוֹתְכֶם, וְכִי שְׁבֻטִי גְדוֹל מִשְׁלֹכְכֶם שֶׁאִיָּה פְּרוּשׁ
וְשִׁחּוֹר יוֹתֵר מִכְּלוֹכְכֶם. אִמְרָה, תִּנְיּוֹ לֹא לְהִנְכֵּס לֵאחֹל שֶׁאִף הוּא רֹצֵחַ
כְּמוֹנוֹ וְלַעֲשׂוֹת אֶרְבִּי – תִּשְׁמָעִי נִגְכֵּם. אִמְרָה הַעוֹמְדִים שָׁם, הַתִּירוּ
פְּרוּשִׁין אֶת הַדָּבָר – וְדֹאֵי מוֹתֵר לַעֲשׂוֹת כֵּן שֶׁהִרְיָ פְּנַחַס שְׁהוּא פְּרוּשׁ
וְצָדִיק עָשָׂה כְּמוֹנוֹ.
אִמְרָה רַבִּי יוֹחָנָן, שֶׁשָּׂה נָסִים נֶעֱשׂוּ לוֹ לְפָנֶיכֶם, אֶחָד שְׁהִיָּה לוֹ לְזִמְרָה
לְפָנֶיךָ מִן הָאֵשֶׁה וְשׁוֹב אֵין נִתֵּן לְהוֹרֹגוֹ וְלֹא פִירָשׁ. וְאֶחָד שְׁהִיָּה לוֹ
לְזִמְרָה – לְזַעֲקוֹ לֵאנְשֵׁי שְׁבֻטוֹ שִׁיִּיעִידוּהוּ וְלֹא דִבֵּר. וְאֶחָד שְׁכּוֹן
לְהַכְנִיס הַרוֹמָנוּ בְּנִיבְרוֹתָיו שֶׁל אִישׁ וּבְנִיבְרוֹתָהּ שֶׁל אִשָּׁה, וְכִשְׁהוֹצִיאִם
רָאוּ אוֹתָם דְּבוֹקִים זֶה בָּזֶה וַיִּדְעוּ שֶׁלֹּא לְחַנֵּס הָרָגָם. וְאֶחָד שֶׁלֹּא
נִשְׁמָעוּ וְנִפְלַחוּ מִן הָרֹמָה, וְעַל יְדֵי זֶה הִיוּ פְּרוּשִׁים זֶה מִזֶּה וְלֹא הִיוּ
רוֹאִים שֶׁהָרָגָם בְּדִין. וְאֶחָד שְׁבָא מִלְּאָה וְהִנְבִּיתָ אֶת הַמְּשָׁקוֹף שֶׁל
הָאֵחֵל, וְלֹא הוֹצֵרֵךְ לְהַשְׁפִּיל הַרוֹמָנוּ בְּכַדִּי לְהוֹצִיאִם שָׂאוֹ הִיוּ
נוֹפְלִים מִמֶּנּוּ. וְאֶחָד שְׁבָא מִלְּאָה וְהִשְׁחִיתָ כְּעַם הַדּוֹטְרָדוּ בְּנֵי שְׁבֻטוֹ
שֶׁל זְמִירָה וְלֹא הִרְגוּ אֶת פְּנַחַס.
כְּשֶׁרָאָה פְּנַחַס כִּי הַמֶּלֶךְ מִבְּשׁוֹ לְכָלוֹת רַבִּים בַּעַם, בָּא וְהִקְבִּין לְפָנֶי
הַמֶּלֶךְ – הַפִּילֵם בְּכַח עַל הַקֶּרֶקֶע לְפָנֶי הַקִּדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְאִמְרָה
לְפָנֶיךָ רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, וְכִי יֵשׁ חֲטָאִם שֶׁל אִלּוּ רָאוּ שֶׁפָּלוּ עֲשָׂרִים
וְאַרְבָּעָה אֶלֶף מִיִּשְׂרָאֵל, שְׁנָאִמְרָה (בַּמִּדְבָּר כֹּה ט) וְהִיוּ הַמִּתִּים כְּמִנְחָה
אֶרְבָּעָה וְעֶשְׂרִים אֶלֶף. וְהִינוּ דְּבָרֵיכֶם – וְהִינוּ שֶׁמִּצְּאֵנוּ בַּסֵּפֶר תַּהֲלִילִים
רִמּוֹ לְטַעֲנָה זֹו כְּבִיכּוֹל שֶׁאִמְרָה פְּנַחַס, שְׁנָאִמְרָה (תַּהֲלִילִים קו ד) וְיִשְׁעָמֵד
פְּנַחַס וְיִפְלֵל וְתַעֲצֵר הַמִּנְחָה, וְאִמְרָה רַבִּי אֶלְעָזָר, וְיִתְפַּלֵּל לֹא נִאֲמָר,
אֶלָּא וְיִפְלֵל, מִלְּמַד כְּבִיכּוֹל שֶׁנֶּעֱשָׂה פְּלִילוֹת – רִיב עַם קוֹנוֹ וְכֹא אֵלִיו
בְּדַבְרִים הַנִּרְאִים כְּטִירוֹנִיָּה עַל הַנְּהַגְתּוֹ. בְּקִישׁוֹ מִלְּאָכִי הַשְׂרֵת לְדַחְפִּי
לְפָנֶיךָ בְּפָנֶיכֶם, לִפִּי שְׁדִירֵי בִּלְשׁוֹן קִשָּׁה כְּלָפִי מַעֲלָה. אִמְרָה לָהֵן
הַקִּדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, תִּנְיּוֹ לִי, קִנְיָא הוּא – כֵּן לְשִׁבְטִי לִי הוּא,
וְלִי הִיָּה קִנְיָא, שְׁקִינָא בְּמַעֲשֶׂה דִּינָה, כְּמוֹ שְׁכַתוֹ (בְּרַאשִׁית לֹד א)
'הַכּוֹנֵה יַעֲשֶׂה אֶת אֲחֻזָּתוֹ, מִשִּׁיב חִימָה בֵּין מִשִּׁיב חִימָה הוּא – בֵּין
בְּנוֹ שֶׁל אַחֵרֵן הוּא, שֶׁהִשִּׁיב חֵרוֹן אִף בְּמַעֲשֶׂה שֶׁל קֶרֶחַ, כְּמוֹ שְׁכַתוֹ
(בַּמִּדְבָּר יז יא-יב) 'כִּי יֵצֵא הַקֶּדֶף מִלְּפָנֶיךָ ה' הַחֵל הַנֶּגֶף, וְיִקַּח אֶתְּחֵן וְגו'
וְיִתֵּן אֶת הַקִּטְרֵת וְיִכְפֹּר עַל הָעָם.
לְאַחֵר שֶׁפְּנַחַס הִרְגָה אֶת זְמִירָה וְתַחֲלִילוֹ שְׁבָטִים מְבִיִּין אוֹתוֹ וְאוֹמְרִים
רֵאשִׁיתָם בֵּן שְׁמִי זֶה, שְׁשִׁימָשׁ אֲבִי אִמּוֹ, וְהוּא יִתְרוֹ, עֲגָלִים לְעִבְדוֹת
כּוֹכָבִים, וְהָרֵג נִשְׂאִי שְׁבָט מִיִּשְׂרָאֵל, כִּיוֹן שֶׁהִיוּ מוֹלָלִים בּו בָּא הַתְּכֹנֵן
וְיִתֵּן פְּנֵיכֶם בֵּין אֶלְעָזָר בֶּן אֲחֵרֵן הַכֹּהֵן' (בַּמִּדְבָּר כֹּה יא). אִמְרָה לִי הַקִּדּוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא לְמַעַן, הַקֶּדֶשׁ לֹא שְׁלוֹם בְּשִׁמִּי, שְׁנָאִמְרָה (שֵׁם כֹּה יב) 'לָכֵן אִמְרוּ
הַנִּינִי נִתֵּן לִי אֶת בְּרִיתִי שְׁלוֹם', וְכֹאדָם הָאוֹמֵר לְחִבְרֵי חוּץ הָן עַל
הַטּוֹבָה שֶׁעָשִׂיתָ לִּי. וְרֵאשִׁיתָ כְּפָרָה זֹו שֶׁעָשָׂה פְּנַחַס שֶׁתִּהְיֶה מְכַפֶּרֶת
וְהוֹלֵכֶת לְעוֹלָם כְּמוֹ שְׁכַתוֹ (שֵׁם כֹּה יג) 'בְּרִית כְּהֵנָה עוֹלָם תַּחַת אֲנִשֵּׁר
קִנָּא לֹאֲלֵהוּ וְיִכְפֹּר עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל'.
אִמְרָה רַב נִחְמֵן אִמְרָה רַב, מֵאִי דְּבָרֵיכֶם (מִשְׁלֵי ל א) 'זִרְזִיר מִתְנִים אוֹ תִישׁ
וְיִלָּךְ אֶלְקִים עִמּוֹ'. זִרְזִיר' בְּגִימְטְרִיא אֲרַבַּע מֵאוֹת עֶשְׂרִים וְאַרְבַּע,
'מִתְנִים' יֵשׁ לְדִרּוֹשׁ כְּלִשׁוֹן הַמִּתְנָה, וְתִישׁ' כְּלִשׁוֹן הַתִּשָּׁה, וְאֶלְקִים'
הוּא הַקִּדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁאֵין מִי שִׁיכּוֹל לְקוֹם וְלַעֲמֹד נִגְדּוֹ. וְלִפִּי
זֶה נִדְרַשׁ הַמִּקְרָא. שֶׁאֲרַבַּע מֵאוֹת וְעֶשְׂרִים וְאַרְבַּע בְּעִילוֹת כָּעַל אוֹתוֹ
רִשָּׁע – זְמִירָה אוֹתוֹ הַיּוֹם, וְהַמִּתֵּן לֹא פָנֶיכֶם עַד שֶׁתִּשָּׁשׁ בָּחוּ, וְהוּא אִינוּ
יֹדֵעַ, שְׁמִלָּךְ אֶלְקִים עִמּוֹ – שֶׁהַקִּדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹמֵד לַעֲזוֹרָתוֹ, וְלֹא
הִיָּה צָרִיךְ לְהַתְמַן שִׁיתֶּשׁ כַּחוֹ. בְּמִתְנִיתָה תִּנָּא – שְׁנָה הַתָּנָא
בְּבִרְיָתָא. שְׁבַעל שִׁשִּׁים בְּעִילוֹת עַד שֶׁנֶּעֱשָׂה בְּבִיצָה הַמְּוֹדָת – נַעֲשׂוּ
בִיצָה בְּבִיצָה שִׁישְׁבָה עֲלֶיהָ תִּרְנַגּוֹלֹת זֶמֶן רַב וְנַעֲכָרָה, כֵּךְ נִתְבַּלְבַּל
שְׁכַבְתָּ זֶרַעוֹ מְרֻב בְּעִילוֹת, וְהָיָה – כּוֹבִי הִתָּה מִלֵּאָה שְׁכַבְתָּ זֶרַע
בְּעִירוֹתָ מִלֵּאָה מִיָּם. אִמְרָה רַב כְּהָנָא, וּמוֹשְׁבָה – מְקוֹם מוֹשְׁבָה הִיָּה
בְּגוֹדֵל בֵּית מִקְדָּה – חֲמִשִּׁים עַל חֲמִשִּׁים אִמָּה. תִּנִּי רַב יוֹסֵף, קֶרֶב שִׁלָּה
– פְּתִיחַת רַחֲמָה בְּגוֹדֵל אִמָּה.
הַגְמָרָה מִבְּרֵרֶת עַל שֵׁם מִה נִקְרָא 'כּוֹבִי': כְּתוּב (בַּמִּדְבָּר כֹּה טו) 'וְשִׁם
הָאִשָּׁה הַמִּכָּה הַמִּדְּרִיגָה כּוֹבִי בֵּת צוּר', אִמְרָה רַב שִׁשְׁתִּי, לֹא כּוֹבִי שֶׁמָּה
אִמָּה שְׂוִילָנָא בֵּת צוּר שְׁמָהּ, וְלִמָּה נִקְרָא שְׁמָהּ כּוֹבִי, לִפִּי שֶׁכּוֹבֵה